

smukke Aand og Tone, der hersker i Underofficersstanden.

Jungersen: Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at den højtærede Krigsminister har været mer end almindelig heldig til at træffe dette Tings Mening; idet han har forelagt et Forslag, som næsten fra alle Sider har faaet en meget god anbefaling. Man er jo endogsaa gaaet saa vidt — det gjorde saaledes det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) —, at han har sagt, at det endog vilde være i Landbrugets Interesse, om man vedtog dette Forslag; ja, han er gaaet endnu videre, idet han har ment, at han oven i Købet kunde gaa med til at give baade Brændevinsskat og Værneskat. Jeg er som Agrar nær ved at ville takke for Forslaget paa Landbrugets Vegne, naar jeg ikke maatte finde, at der var Grunde, som gøre, at man skulde stille sig lidt mere skeptisk over for et Forslag som dette. Jeg er bleven spurgt, om jeg muligvis vilde være med til at arbejde særlig for dette Forslag uden Hensyn til Forslaget om Søværnets Ordning, thi Ordningen vedrørende Landhæren vare vi jo ovre. (Afbrydelse.) Ja, det er meget rigtigt: Hæror- dningen ere vi ovre; men hvordan kom vi over den? Det var ikke med dette Tings Flertals Vilje, eller rettere sagt, det var ikke med deres Vilje, som nu danne Flertallet i dette Ting, at denne Hæror- dning blev indført, og jeg vil sige, at det kan ikke undgaas, at de ulykkelige For- hold, hvorunder vi have levet for ikke ret mange Aar tilbage, samt de ulykkelige Forhold fra den sidste Sommer, da Mini- steriet tog fat paa den vante Praksis og udstedte Bevillinger, der vare nægtede af hele Rigsdagen, maa virke tilbage, virke hemmende paa Tingets Stilling over for en Sag som denne. Jeg skal villig ind- rømme, at de Lønninger, der gives vore Underofficerer, ere meget lave, og jeg skal endogsaa sige, at de Lønninger, som bydes her, ikke ere for store. Det er ikke det, der er det værste. Men jeg vil dog ikke gaa saa vidt, at jeg vil være med til at gennemføre alt, hvad der kan siges at være ganske tiltalende, naar der ligger noget andet i Forbindelse med det, som er større og vigtigere og ikke kan finde sin Løsning. Derfor siger jeg: Lad os slaa lidt koldt Vand i Blodet over for al denne Begejstring, som er kommen til Orde over for dette Forslag. Jeg tror i alt Fald ikke, at der er slet saa stor Be- gejstring derfor ude i Befolkningen, som

der synes at være her, naar man ser hen til de Taler, der ere holdte her i Dag. Der er sagt, at man skulde sammenligne Forholdet nu med Forholdet inden for Soldaterlivet for 20—30 Aar siden. Dertil vil jeg sige: Ja, maaske det ikke var ab- solut rosværdigt den Gang, men det var saa dog i alt Fald saaledes, at man den Gang saa op til sit Militærvæsen som noget, man i det mindste maatte have en vis Agtelse, en vis Respekt for. Men hvorledes ser det danske Folk op til sit Hærvæsen for Øjeblikket? Sandelig ikke med nogen særlig stor Agtelse og Respekt. Dette, siger jeg, er egentlig ikke Officerernes eller Underofficerernes egen Skyld, men det er den øverste Krigsledelses Skyld, der har ført vore militære Anliggender frem paa en saadan Maade, at de ikke have vundet det danske Folks Sympati. Over for vore Officerer — og jeg kunde gerne tage vore Underofficerer med — vil jeg sige, at dersom de virkelig havde tilstrække- ligt Mod til at træde frem, vilde Stillingen maaske have været en anden; thi jeg tvivler ikke om, at vore Officerer og maaske ogsaa vore Underofficerer have været be- sjælede af Ønsket om at faa vort Militær- væsen ført ind i en sundere, værdigere og fornuftigere Gænge end den, i hvilken den er og har været i de senere Aar. Jeg er overbevist om, at de have været besjælede af de bedste Hensigter i saa Henseende, men de have ikke haft Mod til at træde frem som Følge af den Indskrænkning, der hidtil har været gjort i deres Ytrings- frihed. De staa endnu under det gamle Paabud om ikke at kritisere deres over- ordnede; denne Bestemmelse er ikke hæ- vet, og vi vide jo godt, hvorledes Stillingen er her. Vi saa jo i Fjor, da Underoffi- cernerne kom herover og vilde lægge et godt Ord ind for deres Lønningsforslag hvorledes Krigsministeren straks fremsatte Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Folk havde gjort sig skyldige i en Forseelse over for deres overordnede, om de ogsaa havde Til- ladelse til at komme herover, og sagde, at der skulde indledes en Undersøgelse af disse Forhold. Nu vide vi jo godt, at Militæretaten er en lille Stat i Staten, i hvilken der ikke dømmes efter den alminde- lige borgerlige Straffelov, men som har sine egne Straffelve, som egentlig ikke blive til Gunst for Underbefalingsmænd, naar de ville træde op paa egne Ben. Jeg siger derfor: Jo længere vi ere komne frem under det Militærsystem, vi have, des mere skeptisk er Befolkningen kommen til at se paa denne Institution, og jeg siger